

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΣΕΛΙΝΙ

Τίτλος πρωτοτύπου: *El chelín de plata*

Η πρώτη έκδοση του πρωτοτύπου παράχθηκε στην Ισπανία το 2011 από τον οίκο edebé, www.edebe.com

Copyright © Ana Campoy (κείμενο)

Copyright © Álex Alonso (εικονογράφηση)

Για την ελληνική γλώσσα © Polaris Εκδόσεις 2014

Απόδοση στα ελληνικά: Λένα Φραγκοπούλου

Επιμέλεια-διόρθωση: Δέσποινα Παπαγιαννοπούλου

Σχεδιασμός ελληνικής έκδοσης: Μαρία Ζαχαριουδάκη

Διατηρούνται όλα τα πνευματικά δικαιώματα. Κανένα τμήμα του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί, να αποθηκευτεί σε βάση δεδομένων ή να διαβιβαστεί με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε, ηλεκτρονικό, μηχανικό, αντιγραφικό ή κάθε άλλο μέσο, χωρίς προηγουμένως να έχει δώσει άδεια ο εκδότης.

Polaris Εκδόσεις: Βιβλία-Multimedia

Ναυαρίνου 17, 10681 Αθήνα

Τηλ. 2103836482, fax 2103807608

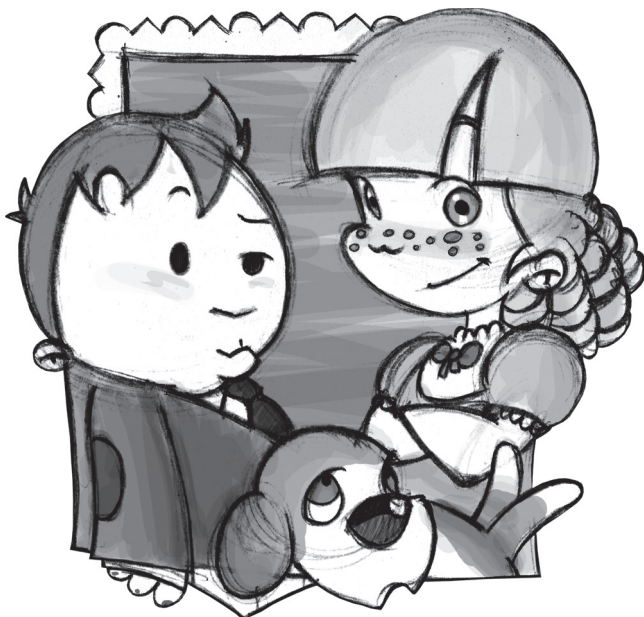
www.polarisekdoseis.gr, info@polarisekdoseis.gr

ISBN: 978-960-6829-52-9

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ
**ΑΛΦΡΕΝΤ
& ΑΓΚΑΘΑ**

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΣΕΛΙΝΙ

Άνα Καμπούι

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ Λένα Φραγκοπούλου

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*Στην αδελφή μου Αμάντα
την καλύτερη συνέταιρο που θα μπορούσα να έχω.
Και στη σκυλίτσα Τίθα, την προσωποποίηση της ευγένειας.*

Περιεχόμενα

1. Η επίσκεψη-έκπληξη	9
2. Ο κύριος Ντόιλ.....	23
3. Ένας πολύ παράξενος γείτονας	41
4. Μια τραγική μέρα	57
5. Προς Σέρλοκ Χολμς και Σία.....	67
6. Το κλεμμένο γράμμα	81
7. Λύνοντας το γρίφο	109
8. Η φυλακή της Μουρίτσας.....	121
9. Η διάσωση.....	137
10. Το τελευταίο νούμερο	155
Επίλογος.....	175
Αυτό το ήξερες;	184

Η επίσκεψη-έκπληξη

Η άμμος στην κλεψύδρα φαινόταν να τρέχει όλο και πιο αργά. Η Άγκαθα παρατηρούσε τη λεπτή γραμμή που κυλούσε από το πάνω μέρος, το γεμάτο χρόνο, και συσσωρευόταν σιγά σιγά στη βάση. Γιατί οι κλεψύδρες να μην μπορούν να βιαστούν λιγάκι; Μερικές φορές η Άγκαθα ήθελε να τις κουνήσει για να κάνει το χρόνο να τρέξει πιο γρήγορα και να γλιτώσει από τα τόσο βαρετά Μαθηματικά.

Αυτό το καλοκαίρι ο κύριος Μίλερ, ο πατέρας της, αποφάσισε ότι η κόρη του –που είχε περάσει όλη τη χρονιά της τριγυρνώντας στη γειτονιά και προσπαθώντας να ξεδιαλύνει μυστήρια– έπρεπε να βελτιώσει τις επιδόσεις της στα Μαθηματικά. Έτσι, με την ευκαιρία του μεγάλου ταξιδιού που ετοίμαζαν εκείνος και η σύζυγός του στην Ευρώπη, είχε προσλάβει μια καινούργια δασκάλα, που θα αναλάμβανε την Άγκαθα κατά τη διάρκεια των διακοπών.

Η ιδέα αυτή δεν φάνηκε και τόσο εξαιρετική στην κόρη του: το χειρότερό της ήταν να κάνει πράξεις. Αλλά δεν βρήκε κανέναν τρόπο να τη γλιτώσει. Οι αριθμοί είχαν συνωμοτήσει για να της κάνουν τη ζωή δύσκολη.

Καθισμένη ακριβώς απέναντι από το γραφείο της Άγκαθα, η δεσποινίς Χέντερσον διάβαζε το βιβλίο της. Είχε καταφτάσει πριν από δύο μέρες, λίγο αφότου ο κύριος Μίλερ έβαλε αγγελία στους *Τάιμς* ζητώντας δασκάλα. Η Άγκαθα θα προτιμούσε την πρώτη της δασκάλα, την ηλικιωμένη κυρία Πότερ. Αλλά η κυρία Πότερ μετρούσε τις ώρες για να δραπετεύσει με τα ανίψια της στις γαλλικές ακτές. Δεν είχε καμία όρεξη να περάσει ένα ολόκληρο καλοκαίρι διδάσκοντας Μαθηματικά στην Άγκαθα. Τότε ήταν που ο κύριος Μίλερ συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να ψάξει για αντικαταστάτρια.

Έβαλε όσο πιο γρήγορα μπορούσε αγγελία στην εφημερίδα, αλλά οι λιγοστές υποψήφιοι που παρουσιάστηκαν ήταν εντελώς ακατάλληλες. Καθώς ο χρόνος τον πίεζε και οι επιλογές του ήταν περιορισμένες, ο κύριος Μίλερ αποφάσισε να διαλέξει την υποψήφια που του ενέπνεε τη μεγαλύτερη εμπιστοσύνη. Έτσι, προσέλαβε την Τζέιν Χέντερσον.

Η νεαρή δασκάλα τράβηξε το βλέμμα από το βιβλίο της και το κάρφωσε στο τετράδιο της Άγκαθα. Η μικρή είχε μετά βίας ολοκληρώσει μια δυο πράξεις και δεν σταματούσε να κουνάει ανήσυχτα τα πόδια της κάτω από το τραπέζι. Η δεσποινίς Χέντερσον έκλεισε το βιβλίο, έπιασε το ξύλινο μπαστούνι της και προσπάθησε να σηκωθεί από την πολυθρόνα της.

«Χρειάζεστε βοήθεια;» ψέλλισε η Άγκαθα επιστρατεύοντας τους καλούς της τρόπους.

«Δεν είναι ανάγκη» απάντησε η δασκάλα, και σηκώθηκε στηριζόμενη στο τρεμάμενο μπαστούνι της. «Εσύ κοίτα να τελειώνεις με τους πολλαπλασιασμούς.»

Το κορίτσι σώπασε. Η καινούργια δασκάλα δεν ήταν καθόλου δυσάρεστη, αλλά η συγκρατημένη συμπεριφορά της έκανε την Άγκαθα να νιώθει άβολα. Μιλούσαν ελάχιστα στη διάρκεια των μαθημάτων. Η δεσποινίς Χέντερσον περιοριζόταν στο να της δίνει ό,τι εξηγήσεις χρειαζόταν και να της βάζει τις ενδεδειγμένες ασκήσεις, αλλά, εκτός από την πρωινή καλημέρα, δεν της έλεγε τίποτα που θα μπορούσε να θεωρηθεί ενδιαφέρον.

Το κορίτσι στράφηκε ξανά στις ασκήσεις του και η δεσποινίς Χέντερσον πλησίασε στο παράθυρο. Ήταν μια ψηλή και εύρωστη γυναίκα, με απαλά χαρακτηριστικά, αν και τα κόκκινα μαλλιά της τραβούσαν αρκετά την προσοχή. Η δασκάλα τα μάζευε σε ένα διακριτικό σινιόν στην κορυφή του κεφαλιού, κι έτσι το φλογερό χρώμα τους μπορούσε να περνά απαρατήρητο. Δεν περνούσε ωστόσο απαρατήρητο το γεγονός ότι κούτσαινε. Ίσως αυτό να ήταν το πιο εξωτικό χαρακτηριστικό της, αν λάβαινε κανείς υπόψη το νεαρό της ηλικίας της. Ήταν είκοσι ενός ετών, πολύ μικρή για να χρειάζεται μπαστούνι. Το χειριζόταν αδέξια και η Άγκαθα έτρεμε κάθε φορά που την έβλεπε να σπκώνεται.

Στην αρχή το κορίτσι νόμιζε ότι η δασκάλα δεν θα ήταν σε θέση να ανεβοκατεβαίνει καθημερινά τις σκάλες και να πηγαίνει στο αναγνωστήριο για να της κάνει μάθημα. Ο Ηρακλής, ο μπάτλερ, της είχε παραχωρήσει το δωμάτιο όπου έμενε η κυρία Πότερ, στο ισόγειο, και το κορίτσι έτρεφε την ελπίδα ότι η δυσχέρεια αυτή θα μπορούσε να την απαλλάξει από τα μιστά θερινά μαθήματα. Ωστόσο, κόντρα σε όλα τα προ-

γνωστικά, η δασκάλα βάλθηκε να τα καταφέρει, αν και, κάθε φορά που ανέβαινε ή κατέβαινε τις σκάλες, έδινε την εντύπωση ότι θα γκρεμοσακιστεί.

Στην πραγματικότητα, το ότι η Άγκαθα δεν έδινε δεκάρα για τις πράξεις δεν οφειλόταν στη δασκάλα της αλλά στο ότι δεν μπορούσε να χωνέψει με τίποτα τα Μαθηματικά. Αυτό που επιθυμούσε πάνω απ' όλα ήταν να ασχολείται με τις υποθέσεις των Μίλερ & Τζόουνς, του γραφείου ερευνών που είχε ιδρύσει με τη φίλη της τη Μουρίτσα, μια πολύ έξυπνη και ιδιαίτερη σκυλίτσα. Αρχικά το γραφείο είχε ασχοληθεί με υποθέσεις που λύνονταν εύκολα, αλλά ύστερα από την υπόθεση των «δέκα πουλιών Έλστερ», μιας θεαματικής κλοπής που έγινε στη συνοικία, η Άγκαθα και η Μουρίτσα είχαν αποκτήσει και τρίτο συνέταιρο, τον φίλο τους Άλφρεντ Χίτσκοκ.

Ο Άλφρεντ ήταν γέννημα θρέμμα του Ιστ Εντ, μιας φτωχικής γειτονιάς στα περίχωρα του Λονδίνου. Αυτό δεν τον είχε εμποδίσει να γίνει φίλος με την Άγκαθα, που ζούσε σε μια από τις πιο πλούσιες περιοχές του κέντρου. Δεν χωρούσε αμφιβολία ότι στη συνοικία Μπέισγουοτερ κατοικούσαν εξέχουσες προσωπικότητες της αγγλικής κοινωνίας, αν και η Άγκαθα δεν ήθελε να καυχιέται γι' αυτό. Χάρη στις περιπέτειες που είχε περάσει με τον Άλφρεντ, είχε διαπιστώσει ότι το σημαντικότερο είναι να έχεις πραγματικούς φίλους, όποια κι αν είναι η καταγωγή τους.

Η μικρή τέλειωσε μια άσκηση και βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις της. Ήλπιζε ότι η Μουρίτσα δεν θα αργούσε να εφαρμόσει το σχέδιο. Εκείνο το πρωί ο Άλφρεντ θα ερχόταν να τις επι-

σκεφθεί, και οι τρεις τους είχαν πολλά πράγματα να κάνουν, γι' αυτό και έπρεπε να τελειώσει νωρίτερα το μάθημα. Η δεσποινίς Χέντερσον ήταν της γνώμης ότι η Άγκαθα χρειαζόταν απόλυτη συγκέντρωση για να εμποδώνει τα μαθήματα, γι' αυτό και είχε απαιτήσει να βγαίνει η Μουρίτσα από την αίθουσα, όσο διαρκούσε το μάθημα. Η Μουρίτσα όμως δεν συμφωνούσε με αυτή την εντολή. Της ήταν ανυπόφορο να μένει εξορισμένη στο διάδρομο, ακριβώς όπως η Άγκαθα έβρισκε ανυπόφορους τους βαρετούς πολλαπλασιασμούς. Η κυρία Πότερ πάντα άφηνε τη Μουρίτσα να κάθεται κοντά στη φίλη της την ώρα του μαθήματος, και το γεγονός ότι οι κανόνες είχαν αλλάξει δεν ήταν καθόλου ευχάριστο για τη σκυλίτσα.

Η Άγκαθα ξανακοίταξε την κλεψύδρα της δεσποινίδας Χέντερσον: έμενε λίγη άμμος στο πάνω μέρος. Η Μουρίτσα αργούσε. Έτσι και καθυστερούσε λίγο ακόμα, το μάθημα θα τελείωνε στην ώρα του και το σχέδιο απόδρασης δεν θα είχε νόημα. Το κορίτσι έπιασε το μολύβι και προσπάθησε να συγκεντρωθεί στους πολλαπλασιασμούς. Τότε, την ψυχία της αίθουσας διατάραξε ένα αληθινό πανδαιμόνιο, λες και γκεμιζόταν ένας σωρός κατσαρόλες.

«Τι έκανες; Για πρόσεχε!» ούρλιαξε μια φωνή από το διάδρομο.

Κάτω από την πόρτα εμφανίστηκαν σαπουνόνερα, που άρχισαν να απλώνονται στο πάτωμα του αναγνώστηριου.

«Το περσικό χαλί της μητέρας μου!» πετάχτηκε η Άγκαθα βλέποντας τα βρόμικα νερά να κυλούν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Η δεσποινίς Χέντερσον έσφιξε το μπαστούνι της με ψυχραιμία, κατευθύνθηκε προς την πόρτα και την άνοιξε διάπλατα. Απέξω, η Ρόουζ, η καμαριέρα, προσπαθούσε να περισώσει από την καταστροφή ό,τι μπορούσε. Η Μουρίτσα είχε αναποδογυρίσει τον κουβά του σφουγγαρίσματος εκτελώντας το σχέδιο κατά γράμμα.

«Το χαλί της κυρίας!» φώναξε η Ρόουζ βλέποντας την πορεία του νερού κι έτρεξε να αποσοβήσει την πιθανή καταστροφή με τη βοήθεια της δεσποινίδας Χέντερσον. Η Άγκαθα πήδηξε από την καρέκλα και πετάχτηκε στο διάδρομο, όπου την περίμενε η Μουρίτσα καμαρώνοντας για το κατόρθωμά της.

«Άργησες» τη μάλωσε το κορίτσι. Η Μουρίτσα Τζόουνς στράβωσε το μουσούδι της και ακολούθησε τη φίλη της στη σκάλα. Ίσως η Άγκαθα να μην καταλάβαινε ποτέ τη δυσκολία τού να είσαι ταυτόχρονα και σκυλίτσα και αποτελεσματική.

* * *

Ο Άλφρεντ βρισκόταν ήδη στη σέρα και περίμενε πώς και πώς να κατέβει η Άγκαθα από το μάθημά της. Είχε φορέσει το καλύτερό του σακάκι, το κυριακάτικο, είχε γυαλίσει τα παπούτσια του, μέχρι και λίγη μπριγιαντίνη είχε πάρει από τον πατέρα του και την είχε απλώσει στα μαλλιά του. Δεν συνήθιζε να προσέχει τόσο την εμφάνισή του όταν επισκεπτόταν την έπαυλη Μίλερ, αλλά τώρα η περίπτωση ήταν διαφορετική: η Άγκαθα του είχε υποσχεθεί ότι θα πήγαιναν να γνωρίσουν κάποιο πολύ ξεχωριστό πρόσωπο. Του το κρατούσε έκπληξη.

Εκτός από τον ενθουσιασμό που του προκαλούσε η επίσκεψη στους Μίλερ, ο Άλφρεντ ένιωθε και μεγάλη χαρά εκείνο το πρωινό. Την προηγούμενη μέρα, την τελευταία της σχολικής χρονιάς, είχε πάρει το ενδεικτικό του από το Σχολείο «Άγιος Ιγνάτιος». Ήταν μεγάλη η έκπληξη των γονιών του όταν ο Άλφρεντ είχε μπει στο μπακάλικο και τους είχε δείξει τα τέσσερα άριστα που είχε πάρει. Είχαν χαρεί τόσο πολύ, που ο κύριος Χίτσκοκ είχε ανοίξει το συρτάρι όπου φύλαγαν τα λεφτά του μαγαζιού, είχε βγάλει ένα γυαλιστερό σελίνι* και το είχε τείνει προς τον γιο του.

«Ελπίζω να το χρησιμοποιήσεις όπως πρέπει» του είχε πει δίνοντάς του το κέρμα με μεγάλη επισημότητα, λες και τον έχριζε ιππότη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Ο Άλφρεντ είχε βάλει το σελίνι στην τσέπη του και δεν το είχε βγάλει από κει μέχρι να φτάσει σπίτι. Ένιωθε την παλάμη του να ιδρώνει κάθε φορά που έσφιγγε το μεταλλικό νόμισμα. Ούτε κατά τη διάρκεια του δείπνου δεν είχε σταματήσει να αγγίζει τη γυαλιστερή επιφάνεια με τις ρώγες των δαχτύλων του. Και τη νύχτα, αφού είχε φορέσει τις πιτζάμες του, είχε βγάλει το σελίνι από το σακάκι του και το είχε βάλει κάτω από το μαξιλάρι, μην τυχόν και παράπεφτε.

Το φως που πλημμύριζε τη σέρα έβγαλε τον Άλφρεντ από τις σκέψεις του. Έβαλε το χέρι μέσα στην τσέπη του σακακιού

* Παλιά υποδιαίρεση της αγγλικής λίρας, που αντιστοιχούσε στο 1/20 της αξίας της.

του κι έβγαλε το σελίνι. Αδημονούσε να δείξει στην Άγκαθα το θησαυρό του.

Από τη στιγμή που ο Άλφρεντ γνώρισε την Άγκαθα και άρχισε να συνεργάζεται μαζί της στην εξιχνίαση των υποθέσεων του γραφείου Μίλερ & Τζόουνς, οι συναντήσεις τους γίνονταν εκεί, στη σέρα. Το μέρος ήταν ιδανικό: κανείς δεν τους ενοχλούσε και ο χώρος έδειχνε πολύ φιλόξενος, χάρη στις προσπάθειες της Άγκαθα. Εκεί βρισκόταν και το κόκκινο βελούδινο μαξιλάρι με τις χρυσαφιές φούντες που χρησιμοποιούσε η Μουρίτσα για να ξαπλώνει, όταν έπαιρνε τον μεσημεριανό της υπνάκο. Στην πραγματικότητα η Μουρίτσα Τζόουνς ήταν μια σκυλίτσα πολύ ιδιαίτερη. Αν της καρφωνόταν κάτι στο κεφάλι, κανείς και τίποτα δεν μπορούσε να την εμποδίσει. Κι ενώ αυτό τους χρσίμεινε συχνά στις έρευνες, η αλήθεια είναι ότι, κατά τα άλλα, η Μουρίτσα ήταν πολύ ξεροκέφαλη. Ο Άλφρεντ είχε καταλάβει εξαρχής τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της και, παρότι φρόντιζε να τα πηγαίνει καλά μαζί της, αισθανόταν ότι η σχέση του με τη Μουρίτσα δεν θα ήταν ποτέ όπως με την Άγκαθα. Με λίγα λόγια, δεν ήταν φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον.

Ο Άλφρεντ έριξε μια ματιά στο ρολόι του τοίχου. Έδειχνε έντεκα και δέκα. Η Άγκαθα είχε αργήσει, κι αυτό δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο. Πριν από δύο μέρες είχε αρχίσει θερινά μαθήματα με την καινούργια της δασκάλα, αλλά τον είχε διαβεβαιώσει ότι το συγκεκριμένο πρωινό θα βρισκόταν στη σέρα πριν από τις έντεκα.

Το αγόρι έβγαλε από την τσέπη του το γυαλιστερό του σελίνι και το σήκωσε ψηλά για να το περιεργαστεί στο φως. Θαύ-

μασε το πόσο έντονα στραφτάλιζε στον ήλιο το ασημένιο κέρμα. Η επιφάνειά του ήταν λεία σαν καθρέφτης. Θα μπορούσε να τη χαζεύει με τις ώρες, αλλά μια τσιριχτή φωνούλα τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Άλφρεντ! Μοιάζεις σωστός κύριος!»

Η Άγκαθα είχε σταθεί στην πόρτα της σέρας και χαμογελούσε βλέποντας τον φίλο της να στρώνει το σακάκι του για να φανεί πιο περιποιημένος. Η Μουρίτσα όρμησε μέσα κι έτρεξε να ξαπλώσει στο κόκκινο μαξιλάρι με τις χρυσαφίδες φούντες. Είχε κοπιάσει πολύ για να θέσει σε εφαρμογή το σχέδιο εκείνου του πρωινού και τώρα ήθελε να χορτάσει τις ακτίνες του ήλιου που έμπαιναν από το μεγάλο παράθυρο.

«Μην χαλαρώνεις, Μουρίτσα» την προειδοποίησε η Άγκαθα. «Φεύγουμε αμέσως.»

Η σκυλίτσα στριφογύρισε νευρικά στο μαξιλάρι της. Βαριόταν να βγαίνει από το σπίτι χωρίς να υπάρχει υπόθεση προς λύση, χωρίς να έχει κάτι να μυριστεί.

«Θα τελειώνουμε ποτέ με αυτό το μυστήριο;» ρώτησε ο Άλφρεντ. «Ποια είναι η εξέχουσα προσωπικότητα που πρόκειται να γνωρίσω;»

«Είναι ένας άγγλος λόρδος» τον πληροφόρησε η φίλη του και του άρπαξε το σελίνι από το χέρι. «Κι εσύ; Από πού το ξετρύπωσες αυτό; Γυαλίζει απίστευτα.»

«Θα σου πω μόλις απαντήσεις στην ερώτησή μου» απάντησε ο Άλφρεντ προσπαθώντας να μην χάσει τη μάχη. «Αλήθεια, πώς πήγε το μάθημα;»

«Προτιμώ να μην το συζητήσω.»

Ο Άλφρεντ κατάλαβε ότι η φίλη του δεν ήταν ευδιάθετη εκείνο το πρωινό, αν και τους περίμενε μια εξαιρετική επίσκεψη. Ήταν ολοφάνερο ότι έφταιγε το απαίσιο μάθημα.

Αν υπήρχε κάτι που είχε μάθει ο Άλφρεντ, όσο καιρό έκανε παρέα με την Άγκαθα, ήταν ότι η φίλη του ριχνόταν με μεγάλο πάθος σε ό,τι την ενδιέφερε. Ήταν ικανή να κινήσει γη και ουρανό προκειμένου να εξιχνιάσει κάποια υπόθεση του γραφείου της. Αφοσιωνόταν ολοκληρωτικά σε κάθε ιστορία μυστηρίου που μπορούσε να ενδιαφέρει τις Μίλερ & Τζόουνς. Η στάση της ήταν πολύ διαφορετική, ωστόσο, όταν την υποχρέωναν να κάνει κάτι που δεν ήθελε. Και ένα από τα πράγματα που σιχαινόταν περισσότερο ήταν τα Μαθηματικά. Μισούσε την αριθμητική, της προκαλούσε τρομερή πλήξη. Ο Άλφρεντ δεν καταλάβαινε το λόγο. Εκείνος πίστευε ότι όλες οι επιστήμες βασίζονται στην ακρίβεια. Και τα Μαθηματικά είναι η κατεξοχήν επιστήμη της ακρίβειας.

Το κορίτσι έβγαλε έναν αναστεναγμό και έδωσε το σελί-νι στον Άλφρεντ. Έριξε μια ματιά στο ρολόι του τοίχου και έστρωσε τα μαλλιά της με το χέρι. Ύστερα κατευθύνθηκε προς το γραφείο όπου δέχονταν τους πελάτες τους κι έβγαλε ένα μεγάλο οβάλ κουτί από ένα συρτάρι.

«Πιάσε. Εσύ θα κρατάς τα γλυκά» είπε στον Άλφρεντ δίνοντάς του ένα τεράστιο κουτί μπισκότα δεμένο με έναν φανταχτερό φιόγκο. «Μπορούμε να πηγαίνουμε.»

«Θα πάμε πολύ μακριά;» ρώτησε ο Άλφρεντ, που δεν ήθελε να φορτωθεί το κουτί για πολλή ώρα, γιατί φοβόταν μήπως τσαλακώσει το κοστούμι του.

«Η αλήθεια είναι πως όχι. Πάμε εδώ δίπλα. Το πρόσωπο που σου έλεγα κατοικεί σε μια από τις επαύλεις του δρόμου μας.»

«Άγκαθα, σε παρακαλώ, άσε πια τα περιττά μυστήρια, αφού δεν υπάρχει κανένας σπουδαίος λόγος! Μπορείς να μου πεις ποιον θα επισκεφθούμε;»

«Ξέρεις ποιος είναι ο Σέρλοκ Χολμς;»

«Ο Σέρλοκ Χολμς; Φυσικά και τον ξέρω! Και θέλεις τώρα να πιστέψω ότι ένα μυθιστορηματικό πρόσωπο είναι γείτονάς σου και, μάλιστα, μένει στο διπλανό σπίτι;»

«Όχι, αγαπητέ μου Άλφρεντ» απάντησε η Άγκαθα, που προπορευόταν. «Δυστυχώς δεν μπορείς να γνωρίσεις τον Σέρλοκ Χολμς, παρά μόνο αν αποφασίσεις να διαβάσεις κάποια από τις ιστορίες του. Αυτός που θα σου παρουσιάσω είναι ακόμα πιο σπουδαίος, είναι η αιτία που υπάρχει ο Σέρλοκ Χολμς. Και δεν είναι άλλος από τον συγγραφέα που του έδωσε ζωή: ο φίλος και γείτονάς μου, σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ.»

* * *

Βγήκαν από τη σέρα και πήραν το πέτρινο δρομάκι που οδηγούσε στον μπροστινό κήπο. Ήταν πολύ χρήσιμο το μονοπάτι, γιατί έτσι δεν περνούσες αναγκαστικά μέσα από το σπίτι για να μπεις ή να βγεις από το κτήμα. Πολλοί πελάτες του γραφείου γνώριζαν πλέον αυτό το δρομάκι, και η Άγκαθα έβρισκε εξαιρετικά επιτυχημένη την επιλογή της να στήσει το γραφείο στη σέρα. Έτσι δεν ενοχλούσαν κανέναν στην έπαυλη. Το κο-

ρίτσι ήταν καταχαρούμενο που θα παρουσίαζε τον σερ Άρθουρ στον φίλο της. Γνώριζε τον διάσημο συγγραφέα αρκετά χρόνια τώρα, από τότε που εκείνος είχε αποφασίσει να γίνει μόνιμος κάτοικος Λονδίνου και είχε επιλέξει να εγκατασταθεί στη συνοικία του Μπέισγουοτερ. Ύστερα από την επιτυχία των βιβλίων του, ο κύριος Ντόιλ αποτελούσε μια από τις πλέον εξέχουσες προσωπικότητες της συνοικίας.

Η Άγκαθα, ο Άλφρεντ και η Μουρίτσα προχώρησαν στο δρομάκι κι έφτασαν στον μπροστινό κήπο. Την ώρα που περπατούσαν, χλιμιντρίσματα αλόγων τράβηξαν την προσοχή τού Άλφρεντ. Κοίταξε μέσα από τα κάγκελα και είδε μια άμαξα να σταματά μπροστά στην πόρτα των Μίλερ.

«Νομίζω ότι έχεις επισκέψεις» είπε στη φίλη του.

Το κορίτσι έριξε μια ματιά και διαπίστωσε ότι ο Άλφρεντ είχε δίκιο. Μια άμαξα είχε σταματήσει μπροστά στην είσοδο.

Τα παιδιά κατευθύνθηκαν προς την μπροστινή βεράντα για να δουν ποιοι ήταν οι νεοφερμένοι. Φτάνοντας εκεί διαπίστωσαν ότι ο Ηρακλής, που είχε ήδη αντιληφθεί την άμαξα, είχε ανοίξει την κυρία είσοδο και στεκόταν στη βεράντα περιμένοντας τους επισκέπτες.

«Είναι οι αποσκευές της νέας σας δασκάλας» εξήγησε ο Ηρακλής. «Μόλις τις έφεραν με αυτή την ιππήλατη άμαξα.»

Η Άγκαθα είδε στην καγκελόπορτα της εισόδου τη δεσποινίδα Χέντερσον στηριγμένη στο μπαστούνι της, που δεν το αποχωριζόταν ποτέ. Θα πρέπει να είχε βγει έξω για να παραλάβει τις αποσκευές της. Πίσω της, δυο άντρες κουβαλούσαν ένα τεράστιο ξύλινο μπαούλο, που έμοιαζε να ζυγίζει τόνους.

Ο Άλφρεντ φαινόταν να διασκεδάζει με το όλο σκηνικό. Ο πρώτος αχθοφόρος ήταν ψηλός και πολύ αδύνατος. Έμοιαζε απίστευτο το ότι κουβαλούσε πράγματα, γιατί ήταν τόσο αδύνατος που θα μπορούσε να τον σηκώσει και το παραμικρό αεράκι. Αντίθετα, ο δεύτερος ήταν κοντός σαν μικρό παιδί. Είχε κοιλιά μεγάλη σαν βαρέλι με ρούμι και κατέβαλλε τεράστια προσπάθεια για να κρατά το μπαούλο στο ύψος του συναδέλφου του. Δεν τα κατάφερνε ιδιαίτερα καλά.

Οι δυο τους διέσχισαν το πλακόστρωτο κι έφτασαν στη βεράντα της εισόδου. Σήκωσαν ψηλά το μπαούλο και ανέβηκαν τις σκάλες μέχρι την κύρια είσοδο. Τότε ακούστηκε ένα αναπάντεχο γρύλλισμα. Η Μουρίτσα είχε σταθεί μπροστά στον παχύ άντρα φράζοντάς του το δρόμο.

Η Άγκαθα έσπευσε να απομακρύνει τη σκυλίτσα. Σκύβοντας να την πιάσει από το περιλαίμιο δεν μπόρεσε να μην προσέξει το ξάφνιασμα του χοντρού. Το βλέμμα του ήταν κάπως περίεργο, σαν να μην ήξερε προς ποια κατεύθυνση να κοιτάξει, και το κορίτσι κατάλαβε αμέσως το λόγο: το ένα του μάτι ήταν γυάλινο.

«Λυπάμαι. Δεν της αρέσουν οι ξένοι» απολογήθηκε πιάνοντας τη Μουρίτσα και κάνοντας ένα βήμα πίσω.

Ο χοντρός δεν είπε λέξη. Κοίταξε με το καλό του μάτι τη σκυλίτσα κι έμεινε να την περιεργάζεται κάμποση ώρα. Ύστερα έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στη δεσποινίδα Χέντερσον. Η Άγκαθα σκέφτηκε ότι ο άντρας μπορεί να μην ήξερε αν έπρεπε να μπει στο σπίτι. Στο τέλος ο Ηρακλής πήγε να δείξει στους αχθοφόρους πού να τοποθετήσουν το μπαούλο. Οι

τρεις τους μπήκαν στο χολ και προχώρησαν στο βάθος του διαδρόμου.

Η Άγκαθα έστρεψε την προσοχή της στη βεράντα και προσπάθησε να ξεκάσει το αλλόκοτο συμβάν.

«Άλφρεντ, δεν σε σύστησα ακόμα στη δεσποινίδα Χέντερσον, την καινούργια μου δασκάλα.»

Το αγόρι κάρφωσε τη ματιά του στα μαλλιά της δασκάλας, που ήταν κόκκινα σαν το καρότο. Ύστερα τη χαιρέτησε με μια ελαφριά κλίση του κεφαλιού, αφού, εξαιτίας του κουτιού με τα μπισκότα, δεν μπορούσε να της σφίξει το χέρι. Η δασκάλα απάντησε ευγενικά και απευθύνθηκε στη νέα της μαθήτρια με ηρεμία.

«Δεσποινίς Άγκαθα, θυμάστε, υποθέτω, ότι αύριο δεν θα κάνουμε μάθημα. Τις Πέμπτες έχω ρεπό.»

«Φυσικά και το θυμάμαι» απάντησε το κορίτσι προσπαθώντας να κρύψει τη χαρά του. «Θα συνεχίσουμε την Παρασκευή.»

Στο πρόσωπο της δασκάλας σχηματίστηκε ένα ελαφρύ χαμόγελο. Η μικρή κατέβηκε τη σκάλα με τη Μουρίτσα στο κατόπι της. Ο Άλφρεντ χαιρέτησε τη δεσποινίδα Χέντερσον και ακολούθησε τη φίλη του στο πλακόστρωτο. Ήθελε να γνωρίσει τον περίφημο κύριο Ντόιλ, αλλά αυτό που επιθυμούσε πιο πολύ ήταν να απαλλαγεί το συντομότερο από το άβολο κουτί με τα μπισκότα.